

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11139/2025
04.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у поступку предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Драган Давитков адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Врању Ржг 52/25 од 09.07.2025. године, на седници одржаној 04.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Врању Ржг 52/25 од 09.07.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању Ржг 52/25 од 09.07.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба предлагача и потврђено решење Основног суда у Врању Р4и 295/2019 од 05.06.2025. године којим је одбачен предлог предлагача за понављање поступка у предмету тог суда Р4и 295/2019. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против означеног другостепеног решења предлагач је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 420. став 5. Закона о парничном поступку – ЗПП, у вези с чл. 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року и 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП, Врховни суд је нашао да жалба предлагача није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Решењем Основног суда у Врању И 2713/15 од 23.06.2015. године одређено је извршење на основу извршне исправе - пресуде Основног суда у Сурдулици, Судске јединице у Босилеграду П1 202/2014 од 02.04.2015. године којом је обавезан

послодавац ХК ПК „Јумко“ а.д. Врање на исплату предлагачу у овом поступку износа од 989,20 евра са каматом од 11.07.2014. године, све у динарској противвредности и трошковима парничног поступка од 17.830, 00 динара на име дуга по споразуму МБР 17681 од 11.12.2003. године о регулисању међусобних права и обавеза по основу рада. Предлагача је у означеном извршном предмету ставила приговор за убрзање поступка, који је одбијен решењем Р4и 295/19 од 23.07.2019. године, потврђеним решењем Вишег суда у Врању Ржг 202/19 од 22.08.2019. године.

Одлуком Уставног суда Уж 9415/2019 од 05.12.2024. године усвојена је уставна жалба подносиоце уставне жалбе (предлагача у овом предмету) и утврђено да јој је решењима Основног суда у Врању Р4и 295/19 од 23.07.2019. године и Вишег суда у Врању Ржг 202/19 од 22.08.2019. године повређено право на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1); те су оба означена решења поништена (став 2); а утврђено је да су јој у извршном поступку И 2713/15 вођеном пред Основним судом у Врању повређена и права на суђење у разумном року и на имовину, зајемчена одредбама чл. 32. став 1. и 58. Устава Републике Србије (став 3); и утврђено право предлагача на накнаду нематеријалне штете од 800.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате (став 4) и право на накнаду материјалне штете у висини износа потраживања утврђеног решењем о извршењу Основног суда у Врању И 2713/15 од 23.06.2015. године, умањеног за износе који су јој по том основу евентуално исплаћени или намирени (став 5). Истом одлуком (став 6) одбачен је захтев предлагача за накнаду материјалне штете на име трошкова поступка Р4и 295/19 по приговору за убрзање извршног поступка, јер нису испуњене уставом утврђене претпоставке за вођење поступка сагласно члану 36. став 1. тачка 7. Закона о Уставном суду.

Предлагач је поднела предлог за понављање правноснажно окончаног поступка Р4и 295/2019, и то у делу одлуке о трошковима поступка насталих поводом њеног приговора за убрзање извршног поступка у предмету тог суда И 2713/15. Предлог је засновала на одредби члана 426. тачка 12. ЗПП којом је прописано да се поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може по предлогу странке поновити ако је Уставни суд, у поступку по уставној жалби, утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку, а то је могло да буде од утицаја на доношење повољније одлуке.

Првостепени суд је поднети предлог за понављање поступка одбацио (решењем Р4и 295/2019 од 05.06.2025. године), са образложењем да означена одлука Уставног суда којом је одбачена уставна жалба у делу за накнаду материјалне штете на име трошкова поступка по приговору за убрзање поступка не може бити основ за предложено понављање поступка, јер то не би утицало на доношење повољније одлуке. Осим тога, по становишту тог суда, поступак по приговору је једностраначки поступак који се спроводи у циљу убрзања судског поступка и у интересу подносиоца приговора, па зато није предвиђено понављање тог поступка у делу одлуке о трошковима јер то ванредно правно средство не подлеже законским оквирима предвиђеним Законом о заштити права на суђење у разумном року, нити су испуњени услови из ЗПП зато што се не одлучује о међусобним правима странака.

Другостепени суд је одбио жалбу предлагача (решење Ржг 52/25 од 09.07.2025. године) и потврдио првостепено решење, прихватајући разлоге нижестепеног суда и

правно становиште о поступку по приговору за убрзање као једностраначком, и немогућности понављања тог поступка у погледу одлуке о трошковима.

По оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента да је у овом случају закон погрешно примењен.

Предлог за понављање поступка је ванредни правни лек који изјављују странке против правноснажних одлука (пресуда, решење) којима је завршен поступак. Циљ тог ванредног правног средства је да суд побијану одлуку стави ван снаге и донесе нову одлуку. Разлози због којих се понављање поступка може предложити су изричито прописани законом и ограничени разлозима из члана 426. ЗПП.

У конкретном случају, поднети предлог за понављање нема за циљ да се понови поступак по приговору за убрзање, као правном средству из члана 3. став 1. тачка 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, с обзиром да је предлагач заштиту тог права већ остварила одлуком Уставног суда Уж 9415/2019 од 05.12.2024. године. Предлог за понављање поступка поднет је искључиво да би се предлагачу досудили трошкови поступка по поднетом приговору, о којима није одлучено истовремено кад је донето и решење о одбачају приговора за убрзање поступка (које је Уставни суд и иначе поништио у поступку по уставној жалби) при чему је предлагач пропустила да у прописаном року захтева доношење допунског решења о трошковима, у смислу чл. 356, 357. и 366. ЗПП, чије се одредбе сходно примењују у поступку заштите права на суђење у разумном року на основу члана 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 30. став 2. ЗВП.

Будући да не постоји одлука у односу на коју би се предметни поступак могао поновити, поднети предлог за понављање поступка је недозвољен и као такав одбачен на основу члана 414. став 1. у вези с чланом 420. став 6. ЗПП, док је одбијен захтев предлагача за накнаду трошкова поводом ревизије, на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**